

Nepředchází

US24039225

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0010149/24

Věc: přípis č. I. 35 + návrh č. I. 36-41

Doručeno: 14. 6. 2024 16:05:09

ID zprávy: DZ-206007

Email/DS: wwjaa4f

Odesílatel Nejvyšší správní soud

K Rukám:

Do vlastních rukou: Ne

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele: 5 As 154/2023-35, 36

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo	5
dne:	14-06-2024
1+1+1	krát Přílohy: 9
Vyřizuje:	SP

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	0154-5As--2300035-20240614142635.pdf		
Podpis je platný	0154-5As--2300035-20240614142635.pdf	T=referentka soudní kanceláře, SERIALNUMBER=P450389, G=Martina, SN=Králičková, CN=Martina Králičková, OU=352, OU=Nejvyšší správní soud, O=Nejvyšší správní soud, OID.2.5.4.97=NTRCZ-75003716, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Příloha je validní	0154-5As--2300036-20240614142816.pdf		
Podpis je platný	0154-5As--2300036-20240614142816.pdf	T=referentka soudní kanceláře, SERIALNUMBER=P450389, G=Martina, SN=Králičková, CN=Martina Králičková, OU=352, OU=Nejvyšší správní soud, O=Nejvyšší správní soud, OID.2.5.4.97=NTRCZ-75003716, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S906210, CN=informační systém datových schránek - produkční prostředí, OU=Digitální a informační agentura, O=Digitální a informační agentura, OID.2.5.4.97=NTRCZ-17651921, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

Moravské nám. 6, 657 40 Brno, tel: 542 532 311, ID datové schránky: wvjaa4f
fax: 542 532 361, e-mail: podatelna@nssoud.cz

kontaktní osoba: Martina Cigánková, DiS., telefon: 542 532 313

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo	5
dne:	14 -06- 2024
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje:	

Nepředchází

V Brně dne 14. června 2024
č. j. 5 As 154/2023 - 35

Věc: Informace

V právní věci žalobkyně C., zast. Mgr. Janem Seidelem, advokátem se sídlem Dělnická 213/12, Praha, proti žalované: **Rada pro veřejný dohled nad auditem**, se sídlem Vodičkova 1935/38, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2023, č. j. 8 Ad 12/2021-44,

podal Nejvyšší správní soud návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, jehož přílohou má být spis Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 154/2023, včetně přílohového správního spisu žalované, spolu se spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ad 123/2021; tyto spisy Vám zdejší soud zašle bezprostředně poté, kdy bude pravomocné usnesení o přerušení řízení v této věci ze dne 14. 6. 2024, č. j. 5 As 154/2023- 34.

S pozdravem

JUDr. Viktor Kučera v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Králíčková

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

Moravské nám. 6, 657 40 Brno, tel: 542 532 311, ID datové schránky: wwjaa4f
fax: 542 532 361, e-mail: podatelna@nssoud.cz

kontaktní osoba: Martina Cigánková, DiS., telefon: 542 532 313

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo	5
dne:	14 -06- 2024
____ krát Přílohy: ____	
Vyřizuje	

Nepředchází

Navrhovatel:

Nejvyšší správní soud,
se sídlem Moravské nám. 6, Brno,

Účastníci řízení:

Poslanecká sněmovna Parlamentu,
se sídlem Sněmovní 4, Praha

Senát Parlamentu,
se sídlem Valdštejnské nám. 17, Praha

Návrh podaný podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky

na zrušení

§ 6 odst. 3 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů
(zákon o auditorech), ve znění zákona č. 334/2014 Sb. (s účinností od 13. 1. 2015)

Přílohy:

- spis Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 As 154/2023, **NEPŘELOŽENO**
včetně přílohového spisu Rady pro veřejný dohled nad auditem, sp. zn. RVDA-869/2023
- spis Městského soudu v Praze, sp. zn. 8 Ad 12/2021

1. Vymezení věci

[1] V právní věci žalobkyně C. zast. Mgr. Janem Seidelem, advokátem se sídlem Dělnická 213/12, Praha, proti žalované Radě pro veřejný dohled nad auditem, se sídlem Vodičkova 1935/38, Praha, vede Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 17. 5. 2023, č. j. 8 Ad 12/2021-44.

[2] Uvedeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2021, č. j. RVDA-1730/2021, kterým žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí výkonného výboru Komory auditorů České republiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2021, č. j. 1749/2021, o pozastavení výkonu auditorské činnosti stěžovatelky podle § 6 odst. 3 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon o auditorech), ve znění pozdějších předpisů.

2. Dosavadní průběh řízení

[3] Dne 11. 11. 2020 byl správní orgán I. stupně policejním orgánem vyrozuměn, že bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatelky „pro podezření ze spáchání zločinu zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim“. Na základě toho správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci pozastavení výkonu auditorské činnosti stěžovatelky. Toto řízení posléze přerušil, protože stěžovatelka podala stížnost proti usnesení Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, Expozitury Ústí nad Labem, ze dne 14. 7. 2020, č. j. NCOZ-2268-1276/TC-2016-417404-H, o zahájení trestního stíhání pro shora uvedený trestný čin. Usnesením Krajského státního zastupitelství – pobočky v Liberci ze dne 2. 6. 2021, č. j. 2 KZV 14/2018-1430, byla stížnost stěžovatelky proti usnesení o zahájení trestního stíhání zamítnuta jako nedůvodná.

[4] Následně správní orgán I. stupně stěžovatelku vyrozuměl o pokračování v řízení a dal jí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, mezi které založil mj. i rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2021, č. j. RVDA-1138/2021, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání statutární auditorky a jednatelky stěžovatelky *D. S.* v související věci – jmenované auditorce též správní orgán I. stupně pozastavil výkon auditorské činnosti, a sice rozhodnutím ze dne 12. 4. 2021, č. j. 648/2021, vydaným podle § 6 odst. 1 zákona o auditorech, neboť vůči ní bylo rovněž zahájeno trestní stíhání pro zločin zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě.

[5] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že proti zahájení trestního stíhání brojila *D. S.* ústavní stížností, kterou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. III. ÚS 3150/20, z části jako návrh podaný po lhůtě a z části jako návrh, k jehož projednání není příslušný. Posléze usnesením ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. I. ÚS 1920/21, Ústavní soud odmítl pro nepřipustnost také ústavní stížnost jmenované jednatelky stěžovatelky proti prvostupňovému rozhodnutí o pozastavení výkonu auditorské činnosti, jakož i s ní spojený návrh na zrušení § 6 odst. 1 zákona o auditorech. A pro úplnost nutno dodat, že odvolací rozhodnutí žalované napadla jednatelka stěžovatelky správní žalobou, kterou jako nedůvodnou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 Ad 7/2021-101; kasační stížnost proti němu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 22. 6. 2023, č. j. 4 As 249/2022-29. Ústavní stížnost proti oběma rozsudkům Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 5. 9. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1977/23, s odůvodněním, že opožděností odvolání, resp. doručováním prvostupňového rozhodnutí do datové schránky *D. S.* se správní

pokračování

orgány i soudy obsáhle zabývaly a „*podaly logickou, celistvou a důkazy podloženou argumentaci o doručení žaloby*.“ S ohledem na odmítnutí ústavní stížnosti sdílel stejný osud i s ní spojený návrh na zrušení § 6 odst. 1 zákona o auditorech.

[6] Správní orgán I. stupně považoval za prokázané, že v případě stěžovatelky došlo k naplnění podmínek § 6 odst. 3 zákona o auditorech, protože vůči stěžovateli (auditorské společnosti) bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Proto v souladu s uvedeným ustanovením zákona o auditorech rozhodl o pozastavení výkonu auditorské činnosti do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se končí stěžovatelčino trestní stíhání. Správní orgán I. stupně si byl vědom závažnosti následku svého rozhodnutí, nicméně v odůvodnění vysvětlil, že mu zákon nedává možnost správního uvážení na rozdíl od případu, kdy jde o trestní stíhání pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti; srov. § 6 odst. 4 zákona o auditorech. Jde o preventivní opatření a dočasný zásah do práv auditora, jehož přísnost odpovídá náročným etickým požadavkům na výkon auditorské činnosti, která je provozována ve veřejném zájmu, a proto „*není odpovědností auditora/účetního znalce jen uspokojování potřeb individuálního klienta nebo zaměstnavatele*“.

[7] Rozhodnutí o pozastavení výkonu auditorské činnosti napadla stěžovatelka odvoláním, které žalovaná zamítla. Ve shodě se správním orgánem I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vycházela z jasné dikce zákona, který přijetí tohoto preventivního opatření bez dalšího spojuje s formální skutečností, tj. zahájením trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, bez jakékoli diskrece.

[8] Stěžovatelka se domáhala zrušení rozhodnutí žalované žalobou podanou u městského soudu, který ji zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud se neztotožnil s argumentací stěžovatelky stran neústavnosti § 6 odst. 3 zákona o auditorech. Dle jeho názoru není rozhodné, zda se stěžovatelka dopustila úmyslné trestné činnosti kladené jí za vinu bezprostředně v souvislosti s výkonem auditorské činnosti; rozhodné je znění zákona, které je kategorické a jasně stanoví obligatorní postup, pokud proti auditorské společnosti bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně. Nelze se tak zaobírat dalšími okolnostmi věci, včetně toho, že k trestné činnosti mělo dojít jednáním, které nemělo žádný nepříznivý následek pro třetí osobu nebo zájem chráněný trestním zákonem, neboť nebylo nikdy dokončeno a nevznikla jím žádná škoda atp. To lze použít jako obhajobu v rámci trestního řízení, nikoli ve správním řízení, resp. navazujícím řízení před správním soudem. Městský soud připustil, že jde o postup přísný, nikoli však definitivní – následuje buď obnovení výkonu auditorské činnosti, anebo její zákaz pro ztrátu bezúhonnosti, příp. pro uložení trestu zákazu činnosti trestním soudem. Ohledně rozdílnosti právní úpravy týkající se auditorů a dalších svobodných povolání (advokátů, daňových poradců nebo notářů), odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 154/2014-37, podle něhož jsou na auditory kladeny vysoké požadavky, a podle městského soudu „*zákonodárce zcela vědomě upravil právé s ohledem na předmět jejich činnosti postavení auditorů přísněji*“.

[9] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, již se domáhá jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka zdůraznila, že si je právní úpravy vědoma, a právě s ohledem na její nedostatky namítá její protiústavnost. Upozornila, že úprava v § 6 odst. 3 zákona o auditorech nemá v českém právním řádu obdobu u žádného srovnatelného svobodného povolání. Úvahy městského soudu stran toho, že zákonodárce zcela vědomě upravil postavení auditorů přísněji, podle stěžovatelky nemají oporu v žádném prameni a jsou zcela liché – i na jiná svobodná povolání jsou kladeny obdobné, ne-li přísnější, požadavky, což platí zejména pro notáře. Podle stěžovatelky městský soud v napadeném rozsudku odhlédl od mimořádně tíživého dopadu aplikované právní úpravy na její adresáty, a to v kontrastu s všeobecně přijímaným principem presumpce nevinu. Pokud městský soud uvedl, že pozastavení

výkonu auditorské činnosti není definitivní, dle stěžovatelky se jedná o nesrozumitelný závěr, který ignoruje skutečnost, že již samotné pozastavení auditorské činnosti má zcela fatální důsledky pro dotčeného auditora, resp. auditorskou společnost mj. v důsledku nenávratné ztráty klientského kmene. Jistě, trestní soud je oprávněn posoudit, zda se stěžovatelka trestné činnosti dopustila, příp. za jakých okolností atd., dle stěžovatelky ovšem nelze odhlédnout od toho, že její trestní stíhání bylo zahájeno cca před třemi lety a stěžovatelka ještě nebyla ani vyzvána k prostudování trestního spisu, natož aby byla věc s obžalobou předložena trestnímu soudu. Stěžovatelka je přitom po celou dobu nucena nést negativní následky, které se prakticky rovnají městským soudem zmíněnému trestu zákazu činnosti, neboť auditorskou činnost nemůže vykonávat. Trvá tedy na tom, že aplikovaná úprava není ústavně konformní, jestliže v rámci řízení o pozastavení výkonu auditorské činnosti neumožňuje úvahu o nezbytnosti a přiměřenosti tohoto opatření.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Ztotožnila se s právním hodnocením městského soudu a k pozastavení výkonu auditorské činnosti stěžovatelky odkázala na § 6 odst. 3 zákona o auditorech; znění tohoto ustanovení nemohla žalovaná nezohlednit, resp. nahradit tím, že si svévolně vytvoří prostor pro správní uvážení – tím by se zcela setřel rozdíl mezi § 6 odst. 3 a odst. 4 zákona o auditorech. A jde-li o dosavadní délku trestního stíhání, tato výtky se týká orgánů činných v trestním řízení, nikoli žalované.

3. Předložení věci Ústavnímu soudu

[11] Ze shora popsaných skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že stěžovatelce byl pozastaven výkon auditorské činnosti podle § 6 odst. 3 zákona o auditorech, neboť proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně.

[12] Pátý senát Nejvyššího správního soudu, který je zákonným soudem pro rozhodnutí v dané věci, při poradě dospěl k předběžným závěrům, že kasační stížnost stěžovatelky je včasná a přípustná a že i jiné podmínky řízení jsou splněny. Neshledal zatím ani důvod pro vyhovění kasační stížnosti na základě jiné námitky předkládané stěžovatelkou, a sice námitky nesprávného složení výkonného výboru Komory auditorů České republiky, resp. nemožnosti jeho usnášeníschopnosti z důvodu uplynutí funkčního období jeho sedmi členům a nemožnosti aplikace § 18 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 1 zákona č. 91/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, za účelem „prodloužení“ funkčního období těmto členům. Nutno též poznamenat, že zjištěný skutkový stav není mezi účastníky řízení sporný – proti stěžovatelce bylo pravomocně zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, tj. výlučně úmyslného trestného činu (srov. § 256 odst. 1 a § 13 odst. 2 ve spojení s § 14 a § 15 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), což je dle § 6 odst. 3 zákona o auditorech bez dalšího důvodem pro pozastavení auditorské činnosti stěžovatelky.

[13] Rozhodující senát se tedy soustředil na stěžejní námitku, dle níž aplikovaná právní úprava brání individualizaci konkrétního případu a vylučuje jakoukoli správní úvahu, ačkoli ve výsledku dopadá na adresáty naprosto zásadním způsobem – a to zejména co se týká základního práva na svobodný výkon povolání a podnikání, který je stěžovatelce znemožněn, což pro ni má prakticky likvidační důsledky mj. i kvůli dosavadní délce pozastavení (viz výše). Veden imperativem přednosti ústavně konformní interpretace zákona před jeho zrušením, zvažoval pátý senát Nejvyššího správního soudu ústavně konformní výklad § 6 odst. 3 zákona o auditorech a dospěl k závěru, že takový výklad není možný. Jednalo by se o výklad jdoucí proti výslovnému znění zákona (*contra legem*), který žádnou diskreci nepřipouští a bez dalšího suspenduje auditorskou činnost stěžovatelky.

pokračování

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že § 6 odst. 3 zákona o auditorech, který je povinen v dané věci aplikovat, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

3.1. Relevantní právní úprava a její geneze

[14] Audit (lat. *auditus*, slyšení) lze zjednodušeně chápat jako proces prozkoumání či ověření a zhodnocení dokumentů, zejména účtů, údajů v účetní závěrce atd., a to nezávislou kvalifikovanou osobou s cílem zjistit věrohodnost těchto dokumentů – zda podávají věrný a poctivý obraz finanční pozice, výsledků hospodaření a peněžních toků.

[15] Právní úprava výkonu auditorské činnosti v současném zákoně o auditorech (č. 93/2009 Sb.) je v pořadí již třetí zákonnou úpravou v České republice; nejprve byl přijat zákon č. 524/1992 Sb., o auditorech a Komore auditorů České republiky, který byl nahrazen zákonem č. 254/2000 Sb., o auditorech a o změně zákona č. 165/1998 Sb. Institut pozastavení výkonu auditorské činnosti nebyl těmto zákonům neznámý, právě naopak. Již zákon č. 524/1992 Sb. ho znal jako dočasný institut sloužící mj. k řešení případů, kdy s auditorem probíhalo trestní řízení, jehož výsledkem mohla být ztráta jedné z podmínek pro jeho jmenování, resp. zapsání do seznamu auditorů; srov. § 11 odst. 1 písm. b), který stanovil: „Komora může pozastavit auditorovi výkon auditorské činnosti, jestliže bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin.“ Podobně podle zákona č. 254/2000 Sb. platilo: „Komora může pozastavit auditorovi oprávnění k poskytování auditorských služeb, bylo-li proti němu zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí“ (§ 12 odst. 5 písm. a)).

[16] Z citovaných ustanovení je zřejmé, že Komora auditorů České republiky o pozastavení oprávnění vykonávat auditorskou činnost rozhodovala v minulosti na základě správního uvážení. To znamená, že i v případě, kdy byl zákonem předpokládán důvod v podobě zahájeného trestního stíhání (řízení) pro úmyslný trestný čin naplněn, nutně nemusela rozhodnout o pozastavení činnosti (srov. slovo „může“). Zákonodárce nechával tuto otázku na uvážení komory jako samosprávné profesní organizace auditorů. To se změnilo přijetím současné právní úpravy.

[17] Zákon o auditorech (č. 93/2009 Sb.) od počátku své účinnosti, tj. od 14. 4. 2009, jakoukoli diskreci při rozhodování komory o dané otázce popřel. Striktně stanovil, že statutární auditor má dočasně zakázán výkon auditorské činnosti, pokud proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy spáchané úmyslně nebo z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti; srov. § 6 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 4 odst. 2 zákona o auditorech ve znění účinném do 31. 12. 2011. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o auditorech v tomto ohledu zůstala nejen velmi strohá, ale také zavádějící – i přes výše uvedené totiž konstatovala, že nedošlo k podstatným změnám a „paragrafy stanoví možnost dočasně nebo zcela odebrat statutárnímu auditorovi nebo auditorské společnosti osvědčení a uvádí dopady takovéhoto opatření“; v podrobnostech srov. důvodovou zprávu, II. zvláštní část, k § 6 až 9 (sněmovní tisk č. 517/0, 5. volební období, 2006-2010, digitální repozitář www.psp.cz). U dočasného zákazu výkonu auditorské činnosti bez jakékoli diskrece setrval zákonodárce i po novele provedené zákonem č. 420/2011 Sb., kdy v souvislosti s přijetím zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (č. 418/2011 Sb.) vložil s účinností od 1. 1. 2012 do zákona o auditorech nově ustanovení, podle něhož obdobně jako statutární auditor také auditorská společnost má dočasně zakázán výkon auditorské činnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní řízení pro trestné činy spáchané úmyslně nebo z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti; srov. § 6 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o auditorech ve znění účinném do 12. 1. 2015.

[18] Změnu popsaného stavu přinesla novela provedená zákonem č. 334/2014 Sb. s účinností od 13. 1. 2015, která spolu s další dílčí novelou č. 299/2016 Sb. nyní komplexně normuje pozastavení výkonu auditorské činnosti v § 6 zákona o auditorech takto:

„(1) Komora pozastaví statutárnímu auditorovi výkon auditorské činnosti, pokud proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně, a to do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání končí.

(2) Komora může pozastavit statutárnímu auditorovi výkon auditorské činnosti, pokud proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti nebo pokud bylo zahájeno řízení o omezení jeho svéprávnosti. Výkon auditorské činnosti může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání nebo řízení o omezení svéprávnosti končí.

(3) Komora pozastaví auditorské společnosti výkon auditorské činnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně, a to do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání končí.

(4) Komora může pozastavit auditorské společnosti výkon auditorské činnosti, pokud proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s prováděním auditorské činnosti. Výkon auditorské činnosti může být z tohoto důvodu pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní stíhání končí.

(5) Po dobu pozastavení výkonu auditorské činnosti

- a) není auditor oprávněn vykonávat auditorskou činnost,
- b) se statutárnímu auditorovi pozastavuje výkon funkce v orgánech Komory uvedených v § 32 odst. 1 písm. b) až d),
- c) nemůže být statutární auditor volen do orgánů Komory uvedených v § 32 odst. 1 písm. b) až d),
- d) nejsou dotčeny povinnosti auditora podle tohoto zákona a přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího specifické požadavky na povinný audit subjektů veřejného zájmu.

(6) Auditor je povinen Komoru bezodkladně písemně oznámit skutečnosti podle odstavců 1 až 4. K oznámení připojí kopii příslušných rozhodnutí“ (důraz přidán NSS).

[19] Stručně shrnuto: zákonodárce z hlediska vzniku a vývoje dané úpravy dosti kolísal. Komore nejprve do roku 2009 umožňoval správní uvážení, poté ji naopak vůbec žádnou diskreci neumožnil až do roku 2015 a nyní předpokládá správní úvahu pouze pro případy, kdy jde o pozastavení činnosti z důvodu trestního stíhání auditora pro nedbalostní trestný čin spáchaný v souvislosti s prováděním auditorské činnosti; v případě trestního stíhání auditora pro úmyslný trestný čin správní úvahu vyloučil – viz výše citovaný § 6 odst. 1 a odst. 3 zákona o auditorech.

[20] Ustanovení § 6 odst. 1 zákona o auditorech bylo aplikováno ve věci statutární auditorky a současně jednatelky stěžovatelky D. J. Ta měla napomáhat trestné činnosti, která je kladena za vinu stěžovatelce, avšak z důvodu pozdě podaného odvolání její věc skončila procesně, přičemž obrana jmenované, jež se opakovaně obracela i na Ústavní soud, nebyla úspěšná (srov. shora část 2., bod [5]).

[21] Naproti tomu věc stěžovatelky, která je auditorskou společností, tj. právnickou osobou, které bylo komorou vydáno auditorské oprávnění, a proto na ni dopadá § 6 odst. 3 zákona o auditorech, dospěla k věcnému posouzení. Právě v důsledku aplikace uvedeného ustanovení však nebyla ani její obrana úspěšná – odvolání bylo jako nedůvodné zamítnuto, stejně jako i následná správní žaloba. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je přesvědčen o protiústavnosti § 6 odst. 3 zákona o auditorech, jehož aplikace je ve věci stěžovatelky nevyhnutelná, předkládá tuto věc Ústavnímu soudu, aby uplatnil svou výlučnou kompetenci k incidenční kontrole ústavnosti zákonů podle čl. 87 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 95 odst. 2 Ústavy.

pokračování

3.2. Důvody protiústavnosti

[22] Problém z hlediska ústavnosti tkví podle názoru Nejvyššího správního soudu primárně v rozporu § 6 odst. 3 zákona o auditorech s právem na svobodný výkon povolání, jakož i právem podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[23] Právo na svobodný výkon povolání a právo podnikat není absolutní a lze do něj zasáhnout. Toto právo patří mezi hospodářská, sociální a kulturní práva, která jsou standardní součástí katalogu základních práv, avšak vymahatelnost některých z nich je omezena čl. 41 odst. 1 Listiny: „Práv uvedených v čl. 26, čl. 27 odst. 4, čl. 28 až 31, čl. 32 odst. 1 a 3, čl. 33 a 35 Listiny je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí.“

[24] Citovaný článek Listiny otevírá široký prostor pro zákonodárce při volbě nejrůznějších řešení, jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06, č. 116/2008 Sb.: „Princip proporcionality se uplatňuje zejména v oblasti lidských práv a základních svobod (hlava druhá Listiny); v oblasti práv hospodářských, sociálních a kulturních je však třeba přiblížit k čl. 41 odst. 1 Listiny otevírajícímu široký prostor pro zákonodárce při volbě nejrůznějších řešení. Vzhledem k čl. 41 odst. 1 Listiny nemusí být zákonná úprava v přísném vztahu proporcionality k cíli, který je regulací sledován, tj. nemusí jít o opatření v demokratické společnosti nezbytné, jako je tomu například u jiných práv, jichž se lze dovolávat přímo z Listiny (srov. však např. čl. 27 odst. 1, 2 a 3 Listiny a práva tam uvedená, jež nejsou článkem 41 odst. 1 limitována). Testem ústavnosti v tomto smyslu projde taková zákonná úprava, u níž lze zjistit sledování nějakého legitimního cíle a která tak činí způsobem, jež si lze představit jako rozumný prostředek k jeho dosažení, byť nemusí jít o prostředek nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmodernější (test rozumnosti – srov. též nálezy sp. zn. Pl. ÚS 61/04, Sbírka rozhodnutí, svazek 43, nálezy č. 181, str. 57, vyhlášen pod č. 16/2007 Sb.).“

[25] Na tento závěr navázal Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, č. 251/2008 Sb., v němž konstatoval, že test rozumnosti „je metodicky odlišný od testu, při němž je posuzována proporcionalita u základních práv, neboť daleko více zde hrají roli aspekty sociálně ekonomické.“ Test racionality, zejména v situaci, kdy Ústavní soud dovodil, že by k zamítnutí nálezu mohlo dojít již z důvodu zachování zdrženlivosti, má zde navíc spíše orientační a podpůrnou povahu.“ V kombinaci s požadavkem plynoucím z čl. 4 odst. 4 Listiny pak Ústavní soud metodicky rozvedl 4 kroky, které je třeba při ústavní kontrole zákonné úpravy práv vyjmenovaných v čl. 41 odst. 1 Listiny provést:

1. vymezení smyslu a podstaty základního práva, tedy určitého esenciálního obsahu;
2. zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence tohoto práva nebo jeho skutečné realizace (esenciálního obsahu); teprve při případném zjištění, že tomu tak je, měl by přijít na řadu test proporcionality, jinak následuje
3. posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl, a konečně
4. zvážení otázky, zda zákonný prostředek použitý k jeho dosažení je rozumný (racionální), byť nikoliv nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmodernější.

[26] V této logice uvažoval i Nejvyšší správní soud. Vycházel z toho, jak smysl a podstatu práva podnikat – tedy jakési jeho nepodmíněné „tvrdé jádro“ – vymezil ve své judikatuře Ústavní soud; viz např. nálezy ze dne 8. 12. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 5/15, č. 15/2016 Sb., zejména body 47 a 48: „Podstatou a smyslem práva na výběr povolání a přípravu k němu, jakož i práva podnikat a vykonávat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny je svoboda jednotlivce zvolit si a realizovat způsob, jakým si bude zajišťovat prostředky pro své potřeby. Není přitom podstatné, zda bude činnost, jež by měla vést k dosažení tohoto cíle, vykonávat v zaměstnaneckém vztahu nebo jako podnikatel na vlastní odpovědnost. ... V případě práva na výběr povolání a přípravu k němu, jakož i práva podnikat a vykonávat jinou hospodářskou činnost by se o omezení dotýkající se jejich podstaty a smyslu jednalo tehdy, jestliže by v jeho důsledku byl určité skupině

jednotlivců podstatně ztížen nebo znemožněn přístup k určitému povolání nebo možnost vykonávat určitou činnost nebo jestliže by v jeho důsledku určité zaměstnání nebo činnost přestaly být způsobilé zajistit prostředky pro jejich potřeby těm, kteří je vykonávají. Jakékoliv omezení musí samozřejmě respektovat zásadu rovnosti v právech ve smyslu čl. 1 věty první Listiny, resp. jejího čl. 3 odst. 1 [nález sp. zn. Pl. ÚS 1/12 ze dne 27. 11. 2012 (N 195/67 SbNU 333; 437/2012 Sb.), bod 278].“

[27] Na základě těchto východisek s přihlédnutím ke skutkovým a právním okolnostem popsaným shora podle Nejvyššího správního soudu § 6 odst. 3 zákona o auditorech zasahuje do esenciálního jádra práva na podnikání. Stěžovatelce totiž znemožňuje nerušeně vykonávat již zahájenou auditorskou činnost, k níž jí předtím vydala oprávnění profesní komora. O to více je třeba vnímat tento zásah proti stěžovatelce, jež byla na trhu etablovaná a kvalifikovaně vykonávala svoji činnost – poskytovala své auditorské služby, aniž jí bylo vytýkáno, že by vystavila nepravdivou zprávu auditora, že by svou činností usnadňovala nebo zastírala trestnou činnost jiné osoby či legalizaci výnosů z ní nebo že by se dopustila obdobného trestného činu, který by měl s výkonem auditorské činnosti bezprostřední souvislost. Právě na tom stojí obrana stěžovatelky, která však ani nemohla být posouzena, protože zákon žádné takové (ani jiné) posouzení širších souvislostí, včetně vazby na výkon auditorské činnosti, v rámci správního uvážení nepřipouští.

[28] Nejvyšší správní soud proto nevycházel z mírnějšího testu rozumnosti, nýbrž standardního testu proporcionality podle metodologie uvedené výše [ad. kroky 1. a 2.]. Test proporcionality stojí na třech kritériích, a sice vhodnosti, potřebnosti (nutnosti) a přiměřenosti v užším smyslu, tj. poměrování v kolizi stojících práv či zájmů – zde právo na svobodný výkon povolání a podnikání vs. zájem na jeho řádném výkonu, včetně ochrany třetích osob.

[29] Už bylo naznačeno v části věnované relevantní právní úpravě (3.1.), že pozastavení práva vykonávat auditorskou činnost se tradičně využívá od 90. let minulého století k řešení případů, kdy proti auditorovi probíhá trestní stíhání, jehož výsledkem může být ztráta bezúhonnosti – tedy jedné z podmínek pro vydání auditorského oprávnění. Z povahy věci má pozastavení práva vykonávat auditorskou činnost především preventivní funkci, a to v zájmu naplnění účelu zákona o auditorech, tj. zajištění řádného výkonu auditorské činnosti, na niž jsou kladeny vysoké požadavky profesní etiky zahrnující výkon funkce auditorů ve veřejném zájmu (na kvalitu jejich práce spoléhá širší okruh osob a institucí), jejich bezúhonnost, nestrannost, odbornou způsobilost a řádnou péči; viz k tomu bod (9) odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek, o změně směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS a o zrušení směrnice Rady 84/253/EHS, kterou zapracovává zákon o auditorech (§ 1). Toto preventivní (zajišťovací) opatření, které je dočasného charakteru, tedy umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, jímž je především ochrana třetích osob, která je násobena obecnou důvěrou v bezúhonnost a nestrannost auditorů.

[30] V prvním kroku testu proporcionality – kritériu vhodnosti proto institut pozastavení práva vykonávat auditorskou činnost ob stojí. Opačné je tomu ovšem v případě druhého kroku testu proporcionality, tj. kritéria potřebnosti (nezbytnosti); toto kritérium nemá Nejvyšší správní soud za splněné, neboť sledovaného cíle lze dle jeho názoru dosáhnout jinak, šetrněji – tím, že bude přípustněna správní úvaha, podobně jako je tomu u jiných profesí. Intenzita, kterou toto preventivní opatření dopadá na dotčené subjekty, je natolik vysoká, že vyžaduje určitou správní úvahu a pečlivé posouzení všech souvisejících okolností, nikoli paušální řešení, které se v případě auditorů vymyká ostatním právním úpravám svobodných nebo obdobných povolání (u soudců srov. rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 6. 2. 2023, č. j. 11 Kss 2/2022-334, bod [198]), v nichž je zahájení trestního stíhání vždy důvodem pro fakultativní pozastavení výkonu činnosti. Tuto skutečnost lze demonstrovat celou řadou zákonných úprav:

pokračování

- § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád): „Ministr může pozastavit notáře výkon činnosti notáře, jestliže bylo proti němu zahájeno trestní stíhání za úmyslný trestný čin nebo za trestný čin související s činností notáře, a to až do pravomocného skončení trestního řízení.“
- § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autORIZAČNÍ zákon): „Komora může autorizované osobě pozastavit autorizaci, bylo-li proti autorizované osobě v souvislosti s výkonem její činnosti zahájeno trestní řízení pro trestný čin, a to až do vynesení pravomocného rozhodnutí.“
- § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky: „Komora může pozastavit daňovému poradci výkon daňového poradenství, jestliže b) bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin.“
- § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii: „Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.“
- § 122 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů: „Ministr může pozastavit exekutorovi výkon exekutorského úřadu, jestliže bylo proti němu zahájeno trestní řízení za úmyslný trestný čin nebo za trestný čin související s exekuční činností, a to až do právní moci rozhodnutí.“
- § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích): „Ministr spravedlnosti může dočasně zprostit výkonu funkce soudce, který je trestně stíhán, a to do pravomocného skončení trestního stíhání.“
- § 10 odst. 1 písm. a) věta před středníkem zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích: „Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, nebo za jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí.“
- § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech: „Ministerstvo může v odůvodněných případech pozastavit oprávnění vykonávat znaleckou činnost, pokud bylo zahájeno trestní stíhání znalce pro trestný čin, a to do doby pravomocného skončení trestního stíhání; ministerstvo při pozastavení zohlední zejména, zda se jedná o trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem znalecké činnosti a zda se jedná o trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon znalecké činnosti.“
- § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích: „Ministerstvo může v odůvodněných případech pozastavit oprávnění vykonávat tlumočnickou činnost, pokud bylo zahájeno trestní stíhání tlumočnicka pro trestný čin, a to do doby pravomocného skončení trestního stíhání; ministerstvo při pozastavení zohlední zejména, zda se jedná o trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem tlumočnické činnosti a zda se jedná o trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon tlumočnické činnosti.“

[31] Jak vidno, ostatní právní úpravy připouštějí diskreci rozhodujícího orgánu, který nemusí, ale „může“ pozastavit výkon činnosti, přičemž podle Nejvyššího správního soudu zasluhuje pozornosti především zákonné podmínky pozastavení výkonu činnosti notáře nebo znalce, které se svou povahou nejvíce přibližují činnosti auditora. Ostatně sama komora v pozici správního orgánu I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na znění etického kodexu, který

je auditor povinen dodržovat při výkonu auditorské činnosti, vycházela z možnosti záměny profese auditora a účetního znalce, jehož odpovědností není jen uspokojování potřeb klienta, ale přijetí odpovědnosti jednat ve veřejném zájmu. Na činnost auditorů – se podobně jako v případě znalců nebo notářů – spoléhají třetí osoby a podle názoru předkládajícího soudu se jedná o profesi srovnatelné, jde-li o důvěru třetích osob v jejich činnost a bezúhonnost (podobně, pokud jde třeba o nestrannost auditorů, lze jejich postavení srovnat se soudci).

[32] Nejvyšší správní soud proto nevidí důvod pro odlišné zacházení, resp. přístup k profesi auditorů, kteří jsou ve srovnatelném postavení jako jiné shora zmíněné profese, u nichž zákonodárce připouští správní úvahu vyjádřenou slovem „může“, kterou v některých případech doplnil o bližší parametry (zejména souvislost s pozastavovanou činností a ohrožení důvěry v její řádný výkon). Vedle výše zmíněného rozporu § 6 odst. 3 zákona o auditorech s právem na svobodný výkon povolání a podnikání lze tedy poukázat i na porušení zásady rovnosti v právech ve smyslu čl. 1 věty první Listiny, resp. jejího čl. 3 odst. 1.

[33] V neposlední řadě považuje Nejvyšší správní soud za důležité připomenout i tzv. *stand-still* doktrínu, dle které se uplatňuje princip zachování již dosažené úrovně ochrany základních práv; viz náleze ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 4/18, č. 30/2019 Sb., v němž Ústavní soud odmítl, že by bylo možné z českého ústavního pořádku dovodit absolutní obecnou aplikaci *stand-still* doktríny u hmotněprávní ochrany základních práv. Připustil však, že s odkazem na podstatné náležitosti demokratického právního státu (čl. 9 odst. 2 Ústavy) tuto doktrínu Ústavní soud akceptoval u procedurální úrovně ochrany základních práv a svobod (viz náleze ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, č. 403/2002 Sb.). A právě o to v případě stěžovatelky jde – podstatou její věci je totiž otázka procesní ochrany v podobě možnosti správní úvahy rozhodujícího orgánu, podobně jako je tomu u jiných srovnatelných profesí; srov. shora uvedený přehled, jakož i genezi relevantní právní úpravy, z níž je zřejmé, že v minulosti taková úvaha byla možná. Ovšem následně zákonodárce právní úpravu zpřísnil, aniž k tomu uvedl jakékoli důvody, natož důvody přesvědčivé. A ani Nejvyšší správní soud žádné takové důvody odlišného zacházení s auditory neshledal.

[34] Z hlediska stěžovatelkou v kasační stížnosti vzpomenuté presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny) naopak Nejvyšší správní soud problém nevidí. Využitím institutu pozastavení výkonu auditorské činnosti není předjímán výsledek probíhajícího trestního řízení. Realizuje se preventivní funkce tohoto institutu, která jistě může mít v praxi své opodstatnění, avšak za podmínky zachování možnosti správního uvážení vycházejícího z jeho nezbytnosti a přiměřenosti. Nelze jít „ve jménu prevence“ a veřejného zájmu *ad ultimum* a akceptovat právní úpravu, která naprosto zásadně zasahuje do života auditora (stěžovatelky), aniž je zde připuštěna jakákoli individualizace daného případu v rámci správní úvahy.

[35] Ve výsledku vlastně § 6 odst. 3 zákona o auditorech *a priori* zpochybňuje každou auditorskou společnost, ačkoli její trestní stíhání pro úmyslný trestný čin s její auditorskou činností přímo souviset nemusí, resp. nemusí ji vždy nutně diskvalifikovat z další činnosti, a to navíc na dobu, jejíž délka není zcela předvídatelná a může čítat i několik let; taková úprava může být likvidační pro auditorskou společnost, která v důsledku jakéhosi „stop stavu“ své činnosti logicky přijde o klienty a případná obnova výkonu auditorské činnosti pak v praxi vůbec nemusí být možná. Soudní ochrana je přitom velmi limitovaná, neboť se koncentruje jen na ověření formálního stavu věci, materiálně se nic neposuzuje, protože žádná správní úvaha nepředchází; viz *mutatis mutandis* náleze ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, č. 355/2008 Sb., ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o odepření vydání a odnětí cestovního dokladu trestně stíhané osobě, v němž Ústavní soud uvedl: „Napadené rozhodnutí zákona o cestovních dokladech správnímu orgánu žádnou úvahu neposkytovalo, což ve svých důsledcích výrazně limitovalo možnosti jeho přezkumu správním soudem. Jinými slovy, správní soud nemohl zpochybnit rozhodnutí správního pasového orgánu v té části, ve které se odmítl zabývat

pokračování

námítkami nepodřaditelnými pod napadené zákonné ustanovení, neboť opačný postup správního pasového orgánu by byl s touto normou v rozporu. Ústavní soud tedy dovozí, že zákonodárce v napadeném ustanovení omezil právo držitele cestovního dokladu domáhat se u soudu či jiného orgánu ochrany svých práv takovým způsobem, že ústavně garantované posouzení zásahu do práv z hlediska nepřimutelnosti či nezbytnosti omezení svobody pohybu soudem zcela vyloučil.“

[36] Obdobně je tomu i v případě stěžovatelky, kdy jde o omezení jejího svobodného výkonu povolání a podnikání v důsledku aplikovaného § 6 odst. 3 zákona o auditorech, který svojí koncepcí popírá efektivní soudní přezkum rozhodnutí o pozastavení výkonu auditorské činnosti; to vede k rozporu s právem na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

4. Závěrečný návrh (petit)

[37] Ve světle všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud navrhuje, aby Ústavní soud nálezem rozhodl tak, že § 6 odst. 3 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon o auditorech), ve znění zákona č. 334/2014 Sb., **s e r u š í** dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.

V Brně dne 14. června 2024

JUDr. Viktor Kučera v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Králíčková